

Arrest

nr. 279 665 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De partijen zijn het erover eens dat de verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 6 december 2021 een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische echtgenote.

Op 1 juni 2022, met kennisgeving op 8 juni 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5dB lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06 12 2021 werd ingediend door:

*Naam: L.P. (...)
Voorna(a)m(en): J. (...)
Nationaliteit Congo (Dem Rep.)
Geboortedatum: (...).1976
Geboorteplaats: Kinshasa
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde .M.H. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid. 1° van de wet van 15.12 80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12 1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°. moeten bewijzen dat de Belg; 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt. '

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon het volgende bewijs voor:

• Attestation Fédération des mutualités socialistes du Brabant dd. 03.12 2021, uitkering voor de periode september tot november 2021 waar zij maandelijks een bedrag ontvangt van 1687,66 euro

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immens zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12 1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 06 12.2021 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen met ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden ' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Volgens het meest recent voorgelegd document (uitbetaling invaliditeitsuitkering november 2021) blijkt dat de referent over een maandelijks bedrag van 1687,66 euro beschikt. In art 42, §1, tweede lid staat expliciet: indien aan de voorwaarde van het toereikend Karakter van de bestaansmiddelen ( ) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de referent een sociale huurwoning (CV Huisvesting Zennevallei betreft en hiervoor voor maandelijks 213,25 euro (huurcontract dd 08 08 2008) huur betaalt Dit is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referent en getuigt er impliciet van dat zij in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben en de marktwaarde van de woning zou moeten betalen, zou zij immers 642,80 (+ kosten) per maand aan huur moeten betalen en tweede is het maandelijks bedrag aan invaliditeit die de referentiepersoon ten beschikking heeft met ter waarde van het gewone leefloon (100%).

Concreet wil dit dus zeggen dat de referentiepersoon heden reeds gedeeltelijk ten laste valt van de openbare overheden van België. Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid In die zin heelt een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect leer De gunstige huurprijs, het feit dat de Vlaamse overheid eigenlijk gedeeltelijk de woning van de referentiepersoon financiert, is toch niet zonder reden.

Er worden verder geen documenten voorgelegd om de behoefteanalyse verder uit te werken.

Gezien al deze overwegingen menen wij niet, in afwijking van art 40ter, alsnog het verblijfsrecht te kunnen toestaan op basis van art 42, §1, tweede lid.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden met volledig onderzocht Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, §2; 42, §1, tweede lid en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Het aanknopingspunt van de bestreden beslissing is artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980, dat het volgende bepaalt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Verzoekers Belgische echtgenote beschikt niet over het referentiebedrag zoals bedoeld in dit artikel. Dat betekent echter niet, zoals de bestreden beslissing terecht aangeeft, dat de bestaansmiddelen van de echtgenote ontoereikend zouden zijn. Artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 stelt immers het volgende:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1 °, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Hoewel de tegenpartij correct overgegaan is tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, heeft zij de analyse voortijdig stopgezet met een tweeledige overweging. Allereerst woont verzoekers echtgenote in een sociale huurwoning met een verminderd huurtarief. Daarnaast "is het maandelijks bedrag aan invaliditeit die de referentiepersoon ten beschikking heeft niet ter waarde van het gewone leefloon (100%)". Dit heeft de tegenpartij tot de conclusie gebracht dat de referentiepersoon reeds gedeeltelijk ten laste valt van de sociale bijstand, wat een berekening van de werkelijke levenskost per definitie overbodig zou maken.

Die motivering is onduidelijk (eerst onderdeel) en strijdig met het Unierecht (tweede en derde onderdelen).
Eerste onderdeel

Het leefloon voor een persoon met gezin ten laste evolueerde in de laatste maanden als volgt:

- Vanaf 1.9.2021: 1.384,53 €/maand;
- Vanaf 1.1.2022: 1.449,15 €/maand;
- Vanaf 1.3.2022: 1.478,21 C/maand;
- Vanaf 1.5.2022: 1.507,77 €/maand.

De invaliditeitsuitkering van verzoekers echtgenote bedroeg in november 2021 1.687,66 €.

Dit cijfer had normaal gezien aan het bedrag van het leefloon voor november 2021, hetzij 1.384,53 C/maand, vergeleken moeten worden.

Maar zelfs vergeleken met het bedrag voor het leefloon op de dag van de bestreden beslissing ligt het bedrag van de invaliditeitsuitkering van verzoekster hoger. De motivering "is het maandelijks bedrag aan invaliditeit die de referentiepersoon ten beschikking heeft niet ter waarde van het gewone leefloon (100%)" is in dit opzicht onbegrijpelijk en schendt de in het middel ingeroepen bepalingen.

Indien de woorden "ten beschikking heeft" begrepen moeten worden als verwijzende naar het bedrag beschikbaar na betaling van het huur moet eerst vastgesteld worden dat de motivering van de bestreden beslissing onduidelijk is en aldus artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980 schendt.

In subsidiaire orde moet worden vastgesteld dat, zelfs indien de bestreden beslissing op die manier geïnterpreteerd wordt, de beslissing een voorwaarde aan de wet toevoegt, aangezien ze het inkomen van de referentiepersoon enkel deels in rekening neemt, door het inkomen enkel onder mindering van de woonkosten van de referentiepersoon in rekening houdt.

Tweede onderdeel

Artikelen 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 moeten een richtlijnconforme interpretatie krijgen in het licht van Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna Richtlijn 2003/86/EG genoemd). Artikel 7, lid 1, c) van deze richtlijn bepaalt het volgende:

"1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[..]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken

lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden. " Het feit dat de invaliditeitsuitkering van de echtgenote van verzoeker hoger dan het leefloon is, heeft daarnaast als gevolg dat haar inkomsten volstaan om haarzelf te onderhouden, in de zin van artikel 7 van de richtlijn 2003/86 (zie het arrest Chakroun van 04.03.2010, §46 (C-578/08)).

Dit paragraaf van het arrest verwijst immers naar het arrest Eind dat betrekking heeft tot de richtlijn 2004/38. De richtlijn 2004/38, net trouwens als de richtlijn 2003/109, hanteren hetzelfde autonoom begrip betreffende de inkomsten. Dit autonoom begrip moet voor de drie richtlijnen (2003/86, 2003/109 en 2004/38) dezelfde interpretatie krijgen.

Op §59 van haar besluiten voor het arrest Chakroun schreef advocaat-generaal Sharpston:

"59. Bovendien is het aan te leggen criterium dat van de inkomsten die volstaan om het herenigde gezin te onderhouden zonder een beroep te doen op sociale bijstand. Hoewel een nationaal minimumloon, wanneer dit bestaat, daarvoor een handige toetssteen zou kunnen lijken (aangezien een van de functies van een minimumloon kan zijn, te verzekeren dat in de bestaansmiddelen van de werknemers wordt voorzien door de werkgevers en niet door de staat), mag er niet van worden uitgegaan dat dit samenvalt met het inkomenspeil waarbij men niet langer in aanmerking komt voor sociale bijstand. Om uiteenlopende beleids- en economische redenen kan een aanspraak op sociale bijstand al eindigen beneden het bedrag van het minimumloon of daarboven nog doorlopen. (17) Duidelijk is echter dat artikel 7, lid 1, sub c, de lidstaten niet toestaat, hogere inkomsten te eisen dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan ».

Door het tegenovergestelde te beslissen schendt de bestreden beslissing de in het middel ingeroepen bepalingen.

Derde onderdeel

Artikelen 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 moeten een richtlijnconforme interpretatie krijgen in het licht van Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna Richtlijn 2003/86/EG genoemd). Artikel 7, lid 1, c) van deze richtlijn bepaalt het volgende:

"1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden. "

Het Hof van Justitie van de EU (hierna HvJ genoemd) heeft gesteld dat 'sociale bijstand' een autonoom begrip van het Unierecht is. In arrest Chakroun van 04.03.2010 (C-578/08) stelde het HvJ het volgende:

"45. Zoals verzoekster in het hoofdgeding ter terechtzitting heeft beklemtoond, is het begrip „stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat" een autonoom begrip van het recht van de Unie, dat niet kan worden omschreven onder verwijzing naar nationaalrechtelijke begrippen.

Met name gelet op de tussen de lidstaten bestaande verschillen met betrekking tot het beheer van de sociale bijstand, moet dit begrip aldus worden begrepen, dat het verwijst naar sociale bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat." (eigen aanduiding)

Tegelijkertijd heeft het HvJ een omschrijving gegeven van de draagwijdte van 'sociale bijstand' als autonoom begrip van het Unierecht. In hetzelfde arrest heeft het HvJ deze notie als volgt omschreven:

"46. In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden" geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand". Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand" in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. 1-10719, punt 29). " (eigen aanduidingen)

In arrest Brey van 19.09.2013 (C-140/12) heeft het HvJ deze omschrijving verder verfijnd met de volgende overweging:

"60. Dit betekent dat het begrip „socialebijstandsstelsel" in de zin van artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38 niet op basis van formele criteria, maar op basis van de door die bepaling nagestreefde doelstelling moet worden bepaald, zoals in de punten 53 tot en met 57 hierboven in herinnering is gebracht (zie in die zin arrest Vatsouras en Koupatantze, reeds aangehaald, punten 41 en 42, en arrest van 24 april 2012, Kamberaj, C-571/10, punten 90-92). "

61. Dit begrip moet dus aldus worden uitgelegd dat het ziet op alle van overheidswege ingevoerde bijstandsstelsels, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon die niet beschikt over inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat dreigt te komen waardoor het totale bedrag van de door deze staat toekenbare steun zou kunnen worden beïnvloed (zie in die zin reeds aangehaalde arresten Bidar, punt 56; Eind, punt 29, en Förster, punt 48, en naar analogie arrest van 4 maart 2010, Chakroun, C-578/08, Jurispr. blz. 1-1839, punt 46, en arrest Kamberaj, reeds aangehaald, punt 91). (eigen aanduidingen)

De bestreden beslissing betoogt dat het voordeel van een sociale huurwoning erop wijst dat de echtgenote van verzoeker reeds gedeeltelijk ten laste valt van de Belgische 'sociale bijstand'.

Deze vaststelling kan de tegenpartij echter niet ontslaan van de verplichting een behoefteanalyse te maken. In hetzelfde arrest Brey heeft het HvJ immers duidelijk gemaakt dat de beoordeling van een eventuele belasting van het sociale bijstandsstelsel niet alleen geval per geval moet gebeuren, maar ook gepaard moet gaan met een toetsing aan het evenredigheidsbeginsel:

"64. De bevoegde nationale autoriteiten kunnen evenwel niet tot een dergelijke slotsom komen zonder op basis van de persoonlijke omstandigheden van de situatie van betrokkene een globale beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale sociale bijstandsstelsel in zijn geheel.

[...]

67. In de tweede plaats zijn herinnering gebracht dat artikel 8, lid 4, eerste volzin, van richtlijn 2004/38 uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar dat zij rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Bovendien mag volgens de tweede volzin van dat artikel 8, lid 4, het bedrag van toereikende bestaansmiddelen niet hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder de staatsburgers van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

68. Daaruit volgt dat, hoewel de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punt 48).

69. Daarenboven volgt uit punt 16 van de considerans van richtlijn 2004/38 dat, om te kunnen uitmaken of de begunstigde van een sociale bijstandsuitkering een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland vormt, dit gastland, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen, dient na te gaan of de problemen van betrokkene van tijdelijke aard zijn, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun.

70. In de derde plaats zij er ten slotte aan herinnerd dat, aangezien het recht van vrij verkeer als grondbeginsel van het Unierecht de algemene regel is, de in artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38 neergelegde voorwaarden strikt moeten worden uitgelegd (zie naar analogie reeds aangehaalde arresten Kamberaj, punt 86, en Chakroun, punt 43), alsmede met inachtneming van de grenzen die het Unierecht en het evenredigheidsbeginsel stellen (zie reeds aangehaalde arresten Baumbast en R, punt 91; Zhu en Chen, punt 32, en Commissie/België, punt 39).

71. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van richtlijn 2004/38, met name de uitoefening van het fundamenteel recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te vergemakkelijken en te versterken, en aan het nuttig effect daarvan (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punten 43 en 47).

72. Door het recht op een verblijf van meer dan drie maanden afhankelijk te stellen van de omstandigheid dat de betrokkene geen „onredelijke” last vormt voor het „stelsel” van sociale bijstand van het gastland, houdt artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38, zoals uitgelegd in het licht van punt 10 van de considerans ervan, dus in dat de bevoegde nationale autoriteiten, met inachtneming van een aantal factoren en in het licht van het evenredigheidsbeginsel, mogen nagaan of de toekenning van een sociale uitkering een belasting kan vormen voor de sociale bijstandsstelsels van die lidstaat in hun geheel.

Richtlijn 2004/38 staat aldus een zekere financiële solidariteit van de staatsburgers van het gastland met die van andere lidstaten toe, met name wanneer de problemen van de begunstigde van het verblijfsrecht van tijdelijke aard zijn (zie naar analogie reeds aangehaalde arresten Grzelczyk, punt 44; Bidar, punt 56, en Förster, punt 48). (eigen aanduidingen)

Dit heeft het HvJ in het arrest Brey tot de volgende conclusie gebracht:

"75. Uit de punten 64 tot en met 72 van het onderhavige arrest volgt dat het feit dat een staatsburger van een lidstaat een sociale bijstandsuitkering geniet, op zich niet volstaat om aan te tonen dat hij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland vormt."

Dit is nochtans precies wat de bestreden beslissing doet. Met de vaststelling dat de referentiepersoon reeds gedeeltelijk ten laste zou vallen van de sociale bijstand, komt de tegenpartij tot de voorbarige conclusie dat een behoefteanalyse 'eigenlijk al geen nuttig effect' meer heeft.

Op deze manier houdt de bestreden beslissing geen rekening met de concrete situatie van verzoeker en zijn echtgenote, die ook over andere inkomens dan haar invaliditeitsuitkering beschikt. Zo woont de meerderjarige dochter van de referentiepersoon, mevrouw Eline Elya BIBO, met de Belgische nationaliteit, geboren op 11.09.1991, in bij haar moeder. Uit haar loonfiches van maart 2022 t.e.m. mei 2022 blijkt dat ze een gemiddeld netto maandinkomen heeft van €2100,94 (stuk 6).

Bovendien heeft ook verzoeker een inkomen dankzij het werk dat hij combineert met lessen Nederlands en een inburgeringscursus. Uit zijn loonfiches blijkt dat hij tussen 01.02.2022 en 31.05.2022 een gemiddeld netto maandinkomen van €433,90 gehad heeft (stuk 7). Zijn buurtwerker, mevrouw Hanne

DEBOGNIES, heeft overigens geattesteerd dat verzoeker een sterke motivatie heeft om te werken (stuk 8).

De tegenpartij had wel degelijk met deze inkomsten rekening dienen te houden bij de behoefteanalyse. In het arrest Commissie t. België van 23.03.2003 (C-408/03) oordeelde het HvJ immers het volgende:

"30. Die bestaansmiddelen kunnen derhalve worden gevormd door of aangevuld met die van een verwant of een derde, bijvoorbeeld een persoon die samenwoont met de houder van het verblijfsrecht of zich voor hem garant stelt, voor zover passende bewijsstukken worden verstrekt.

De Commissie is van mening dat het door de Belgische autoriteiten gemaakte onderscheid met betrekking tot de herkomst van de inkomsten, naargelang zij al dan niet afkomstig zijn van personen met wie de burger van de Unie een juridische band heeft, kunstmatig is en geen grondslag in het gemeenschapsrecht heeft." (zie in dezelfde zin HvJ, X t. België van 03.10.2019 (C-302/18), §§40-41j

Terwijl de bestreden beslissing tekortschiet in de concrete beoordeling van verzoekers situatie, maakt de tegenpartij evenmin een evenredigheidstoets. Hoewel de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, i.e. vermijden dat verzoeker een onredelijke belasting van het Belgische sociaizekerheidsstelsel zou vormen, staan de nadelige gevolgen van de weigeringsbeslissing niet in verhouding tot het beoogde doel. Als echtgenoot zou verzoeker immers toetreden tot het huishouden van de referentiepersoon.

Zoals blijkt uit artikel 6 van het huurcontract, heeft de gezinssamenstelling een invloed op de vaststelling van de huurprijs. Dit volgt uit artikel 6.23, eerste lid van de Vlaamse Codex Wonen van 2021:

"De Vlaamse Regering bepaalt de wijze van berekening en aanpassing van de te betalen huurprijs, rekening houdend met het gezinsinkomen, gezinssamenstelling en de kwaliteit van de sociale huurwoning. "

Over de vaststelling van de huurprijs stelt artikel 6.52, eerste lid van het Besluit van de Vlaamse Regering tot uitvoering van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 dat het inkomen van meerderjarige gezinsleden valt onder het referentie-inkomen van de huurder:

"De aangepaste huurprijs is gelijk aan 1/55ste van het referentie-inkomen van de huurder en de meerderjarige gezinsleden, verhoogd met de energiecorrectie, vermeld in artikel 6.50, en verminderd met de som van de patrimoniumkorting, vermeld in artikel 6.49, en de gezinskorting, vermeld in artikel 6.51, §3."

Wanneer verzoekers aanvraag tot gezinshereniging goedgekeurd zou worden, zou hij als echtgenoot zijn huwelijksverplichtingen kunnen opnemen en naar eigen vermogen kunnen bijdrage tot het gezinsinkomen. Als zodanig zou de belasting van het sociaizekerheidsstelsel in de vorm van een sociale huur, paradoxaal genoeg juist afnemen."

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het gelijkheidsbeginsel zoals gewaarborgd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 20 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Eerste onderdeel

Verzoekers echtgenote is arbeidsongeschikt en geniet als zodanig een inkomensvervangende tegemoetkoming (stuk 5). Gelet op de weerslag van deze arbeidsongeschiktheid op haar economische situatie, dient de referentiepersoon ook een verminderde huur te betalen voor haar sociale woning. Vanwege deze situatie, die rechtstreeks voortvloeit uit haar arbeidsongeschiktheid, oordeelt de bestreden beslissing dat verzoekers echtgenote per definitie ten laste komt van het Belgische sociaizekerheidsstelsel, en dat een individuele behoefteanalyse onnodig is.

Op deze manier creëert de bestreden beslissing een onderscheid tussen Belgen met een arbeidsinkomen die de gezinshereniging met een echtgenoot-derdelander vragen, en Belgen met een vervangingsinkomen die de gezinshereniging met een echtgenoot-derdelander aanvragen

Hoewel het doel van dit onderscheid, namelijk het vermijden van een onredelijke belasting van het Belgische sociaizekerheidsstelsel, wettig is, is de bestreden beslissing disproportioneel ten aanzien van dit doel. Door aan te nemen dat vanwege haar situatie de referentiepersoon reeds ten laste komt van de Belgische sociale bijstand, voert de tegenpartij niet de verplichte analyse van de concrete noden van verzoeker en zijn echtgenote uit.

Bovendien neemt de bestreden beslissing op deze manier niet in overweging dat verzoekers bijdrage tot het gezin er juist voor zou kunnen zorgen dat zijn echtgenote minder ten laste komt van de Belgische sociale bijstand (cf. supra eerste middel).

Tweede onderdeel

Op deze manier kunnen Belgen met een vervangingsinkomen niet op dezelfde wijze genieten van hun recht op een gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zodra ze zelfs gedeeltelijk ten laste komen van de Belgische sociale bijstand, en hun vervangingsinkomen lager is dan het leefloon, zou een behoefteanalyse, toegespitst op ieder concreet geval, 'geen nuttig effect' meer hebben. Op die manier vormt de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker en zijn Belgische echtgenote, die in België een relatie onderhouden en in Halle getrouwd zijn.

Indien er reeds een gezins- en privéleven bestaat, zoals in het geval van verzoeker en zijn echtgenote, dient de tegenpartij een afweging te maken tussen de belangen van betrokkenen en het belang van de samenleving. In arrest *Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas* van 31.01.2006 (nr. 50435/99) oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het volgende:

39. *La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (Gül c. Suisse, 19février 1996, § 38, Recueil 1996-1).*

Bij gebrek aan een concrete behoefteanalyse, bevat de bestreden beslissing geen afweging tussen de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin, en de belangen van de Belgische samenleving

Als zodanig schendt de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel, zoals gewaarborgd door artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 20 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Ook vormt de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 EVRM, in samenlezing met artikel 14 EVRM. Door op discriminatoire wijze verzoekers echtgenote uit te sluiten van een degelijke behoefteanalyse, en bij gebrek aan een belangenafweging zoals vereist door artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing bovendien de motiveringsplicht uit artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991. De bestreden beslissing schendt eveneens het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur."

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de beide middelen acht de Raad het passend deze samen te bespreken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net zoals artikel 62 van de Vreemdelingenwet - verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing begrijpt en dat zij in feite de inhoud van deze beslissing bekritiseert, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij wenst zich te herenigen met haar Belgische echtgenote op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Verder bepaalt dit artikel het volgende:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

In deze zaak wordt niet betwist dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag en voor het nemen van de bestreden beslissing als bewijs van bestaansmiddelen slechts 3 attesten voorlegde waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode van september tot november 2021 een maandelijks uitkering ontving van 1687,66 euro.

De verwerende partij concludeert dat een maandelijks uitkering van 1687,66 euro ontoereikend is in de zin van voorgaande bepaling nu dit bedrag niet minstens gelijk is aan 120 procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Zoals de verzoekende partij in haar eerste middel zelf aangeeft is het leefloon voor een persoon met gezinslast ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing vastgelegd op 1507,77 euro per maand. De verwerende partij concludeerde dus op goede gronden dat de maandelijks uitkering van de referentiepersoon ontoereikend is. De verzoekende partij geeft overigens niet aan dat het bedrag van de uitkering ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing veranderd zou zijn. In haar verzoekschrift lijkt de verzoekende partij over het hoofd te zien dat een bedrag van minimum 120 procent van het leefloon is vereist om toereikend te zijn, zodat de vaststelling dat de uitkering hoger is dan het

bedrag van het leefloon niet volstaat. De verwijzing naar de arresten Chakroun, Brey en Eind van het Hof van Justitie doet hieraan geen afbreuk.

Ook kan zij niet worden gevolgd in zoverre de verwerende partij eerst de huurlast van de uitkering zou hebben afgetrokken alvorens de berekening te maken, nu dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissing. De Raad ziet gelet op het voorgaande niet in hoe de verwerende partij een voorwaarde zou toevoegen aan de wet, zoals de verzoekende partij aangeeft in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij geeft verder zelf aan dat de verwerende partij, nadat zij vaststelde dat de aangetoonde bestaansmiddelen ontoereikend zijn, is overgegaan tot het maken van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoekende partij kan niet dienstig aanvoeren dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het maken van een behoefteanalyse aan het nemen van de bestreden beslissing is voorafgegaan nu hierover als volgt wordt gemotiveerd:

“Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immens zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12 1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 06 12.2021 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen met ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden ' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Volgens het meest recent voorgelegd document (uitbetaling invaliditeitsuitkering november 2021) blijkt dat de referent over een maandelijks bedrag van 1687,66 euro beschikt. In art 42, §1, tweede lid staat expliciet: indien aan de voorwaarde van het toereikend Karakter van de bestaansmiddelen ( ) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de referent een sociale huurwoning (CV Huisvesting Zennevallei betreft en hiervoor voor maandelijks 213.25 euro (huurcontract dd 08 08 2008) huur betaalt Dit is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referent en getuigt er impliciet van dat zij in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Indien zij voldoende inkomen zou hebben en de marktwaarde van de woning zou moeten betalen, zou zij immers 642,80 (+ kosten) per maand aan huur moeten betalen en tweede is het maandelijks bedrag aan invaliditeit die de referentiepersoon ten beschikking heeft met ter waarde van het gewone leefloon (100%).

Concreet wil dit dus zeggen dal de referentiepersoon heden reeds gedeeltelijk ten laste valt van de openbare overheden van België. Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid In die zin heelt een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect leer De gunstige huurprijs, het feit dat de Vlaamse overheid eigenlijk gedeeltelijk de woning van de referentiepersoon financiert, is toch niet zonder reden.

Er worden verder geen documenten voorgelegd om de behoefteanalyse verder uit te werken.

Gezien al deze overwegingen menen wij niet, in afwijking van art 40ter, alsnog het verblijfsrecht te kunnen toestaan op basis van art 42, §1, tweede lid."

De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij bij het maken van de behoefteanalyse geen rekening zou mogen houden met het feit dat de referentiepersoon het voordeel van een sociale huurwoning geniet. Zij ontkent ook niet dat zij geen andere documenten voorlegde die relevant zouden kunnen zijn in het kader van de behoefteanalyse. Waar zij lijkt voor te houden dat de verwerende partij louter tot de conclusie komt dat de behoefteanalyse niet toelaat alsnog het verblijfsrecht toe te kennen omdat de referentiepersoon over een sociale huurwoning beschikt, berust de grief van de verzoekende partij op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu de verwerende partij duidelijk aangeeft dat geen andere documenten werden voorgelegd die toelaten om de verdere behoefteanalyse uit te werken. De verzoekende partij kan haar eigen nalatigheid – de bewijslast rust in het kader van een aanvraagprocedure immers op de aanvrager – niet aan de verwerende partij verwijten. Er kan in de gegeven omstandigheden, waarin de verzoekende partij naliet haar aanvraag te stofferen met informatie die zij graag betrokken had gezien in een behoefteanalyse, geenszins gesteld worden dat er sprake is van een "voorbarige conclusie", zoals de verzoekende partij beweert.

Waar de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift stukken aanbrengt om haar eigen inkomen te bewijzen, volstaat het vast te stellen dat deze stukken niet voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, nu deze niet aan de verwerende partij ter kennis waren gebracht en zij er dus ook niet over kon motiveren in de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan verder van de Raad niet verwachten dat deze zelf de stukken beoordeelt, nu dit niet past binnen de bevoegdheid van de Raad bij annulatieberoepen. Het onderdeel van het verzoekschrift waarin de verzoekende partij betoogt waarom haar eigen inkomsten ook in rekening dienen te worden gebracht en zij de verwerende partij verwijt dit niet te doen, is gelet op het voorgaande irrelevant.

Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel als de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Het grondwettelijk vastgestelde gelijkheidsbeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil in behandeling berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. De verzoekende partij vergelijkt de categorie referentiepersonen met een arbeidsinkomen met de categorie van referentiepersonen die een vervangingsinkomen genieten. De vergelijking lijkt echter op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing te berusten, nu de gezinshereniging in voorliggende zaak niet wordt geweigerd omdat de referentiepersoon een inkomensvervangende tegemoetkoming geniet, maar wel - zoals hoger werd verduidelijkt – de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn om aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging te voldoen én de verzoekende partij geen andere documenten voorlegde zodat uit de behoefteanalyse die kon worden gemaakt niet blijkt dat er redenen zijn om alsnog de gezinshereniging toe te staan. Het loutere gegeven dat de referentiepersoon een vervangingsinkomen krijgt, is niet de reden van de afwijzing. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gelijkheidsbeginsel, de artikelen 10 en 11 van de grondwet, artikel 20 van het Handvest of artikel 14 van het EVRM is geschonden (R.v.St, nr.169.760, 4 april 2007).

Ten slotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en -afweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en *mutatis mutandis* GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft hoger vastgesteld dat niet op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bijgevolg wordt wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen schending aangenomen van artikel 8 van het EVRM. Verder is de bestreden beslissing een weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg houdt de bestreden beslissing op zich geen scheiding in tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU